

QUINA SOCIETAT VOLEM CONSTRUIR?

per ROSER CAMINAL I HOMAR, osb

En aquest moment de la nostra història, l'evangeli d'aquest diumenge planteja ja de bon començament una qüestió de fons: ¿és l'evangeli una bona notícia per a tota la humanitat, per a cada fill i filla, sigui quin sigui el seu moment vital?

Déu, autor de la vida, ha creat entre d'altres, els humans. I ja des de l'inici, en el relat mític de la creació ens diu quin és seu voler: «no és bo l'ésser humà estigui sol».

Tan bé que s'hi està sol... Quina paradoxa! L'altre, els altres, són per a nosaltres, sovint, motiu de confrontació, motiu de lluita, d'incomoditat, de por i fins de rebuig.

I avui, totes les lectures¹ ens situen a les antípodes d'aquests sentiments tan humans.

Què fer davant la fragilitat de l'altre que no fa més que molestar-me i posar en evidència, si és que obrim els ulls, la meva pròpia mesquinesa? Sant Mateu diu «Com és que veus la brossa a l'ull del teu germà i no t'adones de la biga que hi ha en el teu?»; i Bonhoeffer ens dirà: «Tota falta personal és una càrrega i una acusació que pesen sobre el conjunt de la comunitat».

Si fóssim conscients de la interrelació dels uns amb els altres; de les repercussions dels nostres actes, no solament pels qui tenim a prop sinó per a la humanitat sencera... El bé i el mal s'expandeixen com els cercles a l'aigua quan hi cau una fulla.

Sant Benet n'és ben conscient de la força de la comunitat; de la importància de la comunió, del respecte; de l'estima dels uns pels altres com a camí cap a la felicitat i la plenitud per a construir el Regne de Déu. Pel que fa al tema que avui ens pertoca ens proposa «fer les paus abans de la posta del sol, no abandonar la caritat, suportar-se amb paciència les febleses tan físiques com morals». Aquesta és la tasca a la qual som convidats perquè «us ho asseguro: tot allò que lligueu a la terra quedarà lligat al cel, i tot allò que deslligueu a la terra quedarà deslligat al cel».

Bonhoeffer continua: «El ministeri del perdó dels pecats, és un servei quotidià que s'acompleix silenciosament en la mútua intercessió. No menyspreant el pecador sinó gosant portar-lo que significa, no considerar-lo com a perdut, poder acceptar-lo tal com és i conservar-li pel perdó, l'accés a la comunitat».

Aquest és per a nosaltres el repte i la identificació amb Jesús el Crist, que va «alliberar l'odi del seu verí al perdonar als seus botxins. Des del Pare perdona'ls que no saben el que fan, ja ningú està definitivament tancat en l'odi, el pecat; les barreres cauen i s'obre una novetat per a les relacions humanes».

¹ Ez 33, 7-9; Salm 94, 1-2. 6-7. 8-9; Rm. 13,8-10 i Mt 18, 15-20.